

hjælp hos det nærmeste hjælpekorps uanset navn og kontraktforhold, hvis dette måtte være nødvendigt.“

Om baggrunden for forslaget hed det i de ledsagende bemærkninger:

„På grund af forskellige indstillinger og sammensætninger i de forskellige kommunalråd til kommunale, private og andre redningskorps, herunder civilforsvaret, står landet mange steder i den situation, at kommunerne tegner kontrakt med et brandvæsen eller redningskorps, alt efter om man nu synes, at det skal være kommunale eller private redningskorps.

Dette er særdeles uheldigt, idet vi alle må være interesseret i mottoet: Hurtig hjælp er dobbelt hjælp. Ja, man kan endda gå så meget videre, at langsom hjælp ingen hjælp er overhovedet, fordi uoprettelig ulykke kan være indtruffet, eventuelt med dødsfald eller totalnedbrænding af den pågældende bygning.

Forslaget er ikke til hinder for, at alarmcentralerne efter konduitskøn også tilkalder andre redningsorganer end det nærmeste.

Formålet med forslaget er, at regeringen pålægger kommunerne i samråd med de lokale brandchefer og civilforsvarscheferne samt de private redningskorps at koordinere udrykningen således, at det til enhver tid altid er det nærmeste redningskorps, som rykker ud i tilfælde af brand eller ulykke. Dette er meget vigtigt at få gennemført, idet det ofte er minutter, ja, endog sekunder, som er afgørende for, at mennesker, dyr og værdier kan reddes. Den nuværende ordning er uforstandig og uforsvarlig, idet man her over hele landet kan komme ud for, at et redningskorps ikke må rykke ud til en ulykke eller brand, selv om det er nærmest, fordi andre har kontrakten det pågældende sted.

Det er rystende forkert at skrive kontrakt om menneskeliv. Dette kan vist alle være enige om.

Vi er naturligvis villige til at drøfte den bedst mulige og mest praktiske løsning.“

Ved 1. behandling udtalte *indenrigsministeren*, at der allerede i dag på de gældende reglers grundlag var organiseret en hjælp i tilfælde af brand og ulykke ud fra det samme sigte som det, forslagsstillerne havde. Da der endvidere løbende foregik et undersøgelsesarbejde med henblik på en effektivisering på flere af de områder, forslaget berørte, samt da der på initiativ af såvel indenrigsministeriet som hovedstadskommunernes samråd var et udvalgsarbejde i gang, anså ministeren det ikke for hensigtsmæssigt at tage noget lovgivningsinitiativ, før de anførte undersøgelser var tilendebragt og resultatet heraf kunne vurderes, og navnlig ikke da det, som forslagsstillerne sigtede til, faktisk allerede eksisterede.

Heller ikke ordførerne fra S, V, RV, KF og KrF kunne umiddelbart støtte forslaget, idet man dels fandt det rimeligt at afvente re-